

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀναγνόντων καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΠΡΟΠΑΡΗΜΕΤΕΑ	
Ἑσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἀρθερία 80. 16.-	Ἀρθερία 80. 25.-
Ἐξέμνητος 8,50	Ἐξέμνητος 18.-
Τριμηνίος 4,50	οἰμηνίος 7.-

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίᾳ) δολλάρια 4.

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος

ΕΒΔΟΜΗΡΙΑ ΔΑΤΑ ΛΑΒΕΙΝ	
ΙΑΡΥΘΟΝ ΤΩ 1879	
ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαΐου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ	
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.	
ΓΡΑΦΕΙΟΝ — ΑΘΗΝΑΙΣ	
Ὅδὸς Ἐρεμπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν	

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 25

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Βλέποντας ὅτι ὁ ἀδιάκριτος διευθυνόταν πρὸς αὐτόν, ὁ Πελιάσκο ἐκρυψε γοργὰ τὸνα κουτί κάτω ἀπ' τὴ σκηνή καὶ προσποιήθηκε πὺς περιμένει τάχα μ' ἀδιάφορο ὕψος νὰ μάθῃ τί τὸν ἤθελε αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Ὁ ὑπασπιστὴς διεδίδασκε στὸν Ἰταλὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοκράτορος ν' ἀγοράσῃ τὸ ἀνδρικόκελλο.

— Εὐκόλο πρᾶγμα, ἀπάντησε ὁ μηχανικός, ποὺ ἄλλως τε ἐπερίμενε αὐτὴν τὴν πρόθεσιν κι' εἶχε ἐτοιμάσει τὴν ἀπάντησίν του· σὰς προειντοποιῶ ὅμως ὅτι μόνο τὸ νούμερο 2 μπορῶ νὰ πουλήσω.

— Τί διαφορά ἔχει τὸ νούμερο 1 ἀπ' τὸ νούμερο 2;

— Εἶναι λιγότερο τελειοποιημένο, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ εἰντοποιήσετε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— Πολὺ καλὰ!.. Θὰ τὸ πῶ, ἔκαμε ὁ ὑπασπιστὴς, ποὺ λίγη σημαία ἔδινε σ' αὐτὴ τὴ διαφορά τοῦ νουμέρου 1 ἀπ' τὸ νούμερο 2.

— Τότε μάλιστα! ἐφώνηξε ὁ Πελιάσκο δείχνοντας τὸ κουτί. Τὸ μηχανήμα εἶνε καὶ μέσα ἐτοιμο καὶ ντὺν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ πάρετε. Τὰ τοπολήσωσιν τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα κίλιν φράγκα.

Ὁ ἀξιωματικὸς βιάζοταν νὰ τελειώσῃ.

— Ἀκολουθήστε με, παρακαλῶ, ὡς τὸ γραφεῖο μου, εἶπε ἀπότομα. Ὁ δὲ σὰς

πληρώσω χίλια φράγκα καὶ θὰ μοῦ δώσετε ἀπόδειξιν.

Ὁ μηχανικός ἐδίστασε:

Ἄν ακολουθοῦσε τὸν ἀξιωματικὸ ἀμέσως, καὶ ὡς ζητοῦσε ἐκεῖνος, θ' ἄφινε τὸ Φρέδο στὸ κουτί ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα καὶ τὸ παιδί βέβαια δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ. Γι' αὐτὸ ἀμέλησε νὰ κερδίσῃ καιρὸ.

— Ντὺν μᾶς βιάζει τίποτα! εἶπε... μὲ πληρώνετε κι' αὐριο.

Καὶ γιὰ νὰ χαριεντισθῇ, ἐπρόσθεσε:

— Ἐκὼ ἐμπιστοσύνη!

Μὰ ὁ ὑπασπιστὴς ἦταν διαστικὸς.

— Ὅχι! εἶπε ξερά, ὁ αὐτοκράτωρ

θέλει ἀμέσως τὸ μηχανήμα σας καὶ πρέπει νὰ τελειώσω ἀπόψε αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἐλάτε!

Ὁ Ἰταλὸς ἔρριχνε ἀπελπισμένες ματιές. Ζητοῦσε τὴ γυναῖκα του: ἴσως θὰ μποροῦσε, ἐνῶ ἔλειπε αὐτός, ν' ἀνοίξῃ τὴ φυλακὴ τοῦ Φρέδου· μὰ ἡ σινιόρα, κουρασμένη, δίχως ἄλλο, ἀπ' τοὺς ἀτελειώτους χαιρετισμούς της, εἶχε χαθῇ: εἶχε πάει βέβαια νὰ βγάλῃ τὸν κορσέ της.

Ἐπρεπε νὰ ὑπακούσῃ· ἄλλοιως δὲ γινόταν.

— Σὰς ἀκολουθῶ, κύριε ἀξιωματικέ, εἶπε ἐπὶ τέλους.

— Ἐλάτε γρήγορα.

Στὴν πόρτα τῆς στοᾶς στεκόνταν δυὸ λακέδες. Ὁ ὑπασπιστὴς, θέλοντας

νὰ ἐκτελέσῃ ὅσο μποροῦσε γρηγορότερα τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοκράτορος, τοὺς εἶπε βιαστικά:

— Πηγαίνετε, πάρτε τὸ κουτί τοῦ ἀνδρικόκελλου, ποὺ εἶναι καὶ κάτω

στὴν ἐξέδρα, καὶ φέρτε το ἀμέσως στὸ γραφεῖο τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἀμέσως, κύριε λοχαγέ, ἀπάντησαν οἱ λακέδες.

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο δὲν εἶχε ἀκούσει αὐτὴ τὴ διαταγή.

Φροντίζοντας νὰ λείψῃ ὅσο τὸ δυνατό λιγότερο, ἐδάσταζε ἐμπρὸς μὲ μεγάλα δῆματα καὶ δὲν κατάλαβε πὺς ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε σταματήσει· ἄλλως τε αὐτὸς τὸν ἔ-

φτασε ἀμέσως κι' ἐνῷ πῆγαιναν κι' οἱ δυὸ στὸ γραφεῖο, οἱ λακέδες ἀνέβηκαν στὴν ἐξέδρα.

Ἐκεῖ εἶδαν ἕνα μόνο κουτί, γιατί, καθὼς θυμᾶσθε, τὸ ἄλλο τὸ εἶχε κρύψει ὁ Πελιάσκο, ὅταν εἶδε τὸν ἀξιωματικὸ νὰ πλησιάζῃ. Χωρὶς διασταγὸν τὸ πῆραν, τὸ φόρτωσαν στοὺς ὤμους των κι' ἐφυγαν λέγοντας:

— Διάβολε! Τί βαρὺ ποὺ εἶναι!

Ἄλλοιμονο! Εἶχαν κάμει λάθος! Ἐπῆγαιναν στὸ γραφεῖο τοῦ αὐτοκράτορος τὸν Φρέδο κλεισμένο μέσα στὸ καυκάλο του.

Ἰστέον· ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ κουτί ἦταν θαμμένο προσηκτικὰ σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γραφείου κι' οἱ δυὸ λακέδες ἐδοῦσαν ἀθόρυβα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡ κασσετῖνα τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο βγήκε γελαστός καὶ χαρούμενος ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ ὑπασπιστοῦ καὶ πηγαίνοντας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Φρέδο, μουρμούριζε:

— Ὁρατὰ βραντιά! Ταυμασία βραντιά! Πλοῦτος καὶ ντόξα μαζί!..

«Μπόρεσε νὰ κοιτάξῃ...» (Σελ. 194, στ. 8.)

«Καὶ ὁ Φρέδος πῆδησε...»

Αφίνω που αύριο όλες οι εφημερίνες θα γράφουν πάλι για το σινιόρ Πελιάσκο και το μηχανικό του αντρείκελλου... Η γυναίκα μου, που όλο φοβάται, είναι βλάκας! Καλά έκαμε που πήγε να κοιμηθώ.

Μονολογώντας έτσι, ο μηχανικός, μαζί με τον υπηρέτη, έφτασε στη στοά, όπου είχε γίνει η παράσταση.

Ήταν σχεδόν σκοτεινή... Οι πολυέλαιοι και τα κηροστάσια ήταν σβυσμένα και φωτιζόταν μόνο από μερικές μικρές λάμπες, που κι αυτές κόντευαν να σβώσουν.

Ο Ίταλδος όμως δεν είχε ανάγκη από πολύ φως για να βρή το κουτί του και το φίλο μας το Φρέδο. Θυμόταν καλά που το είχε βάλει: πίσω απ' τις σανίδες της σκηνής.

Τρέχει λοιπόν, για να τον έλευθερώσει όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Άλλα τί βλέπει;... Είναι δυνατό;... Το κουτί δεν είναι πια στη θέση του! Ποιος το πήρε; Άραγε ο Φρέδος έφυγε μόνος του; Όχι, αυτό είναι αδύνατο!

Τον ζητάει παντού, γεμάτος ανησυχία. Το λευθερό κουτί είναι στη θέση του, κάτω απ' τη σκηνή... Τι συμβαίνει λοιπόν; Μήπως του είχαν σκαρώσει καμιά φάρσα; Μήπως ο Φρέδος, πνιγμένος μες στη φυλακή του, είχε φωνάξει βοήθεια, κι έτρεξαν να τον βγάλουν κι έτσι το μυστικό είχε φανερωθεί;

Δεν ήξερε, ο άμοιρος, τί να έπι-θέσει. Μες στο μυαλό του ανακατευόταν όλες οι υποθέσεις, ακόμα κι οι πιο απίθανες. Και μόνο η αλήθεια δεν του έρχόταν. Δεν του πέρασε στιγμή απ' το νοού, ότι οι άνθρωποι του αυτοκράτορος είχαν πάρει τόσο γρήγορα το μηχανήμα, που το είχε αγοράσει και τον άνηκε.

Κατάχλωμος, ντροπιασμένος κι αφίλητος, έκαμε νόημα στον υπηρέτη, που τον κοίταζε περίεργα, να φέρη το δεύτερο κουτί στο δωμάτιό του.

Ο αναγνώστης μπορεί να φαντασθή πως έδόθηκε τον άνδρα της ή «γλυκειά περιστέρη» ήταν της ανακρίνουσε τα νέα.

Τι νυχιά που την πέρασαν, οι δυστυχισμένοι;

Στην αριστερά πλευρά του ανακτόρου, άκουγόταν μια φοβερή συναυλία από κλάμματα, οδυρμούς και φιλονικίες.

Ευτυχώς τα γειτονικά δωμάτια ήταν άδεια κι έτσι ο θόρυβος αυτός δεν ξύπνισε κανένα.

Είναι καιρός τώρα να γυρίσουμε στο Φρέδο.

Τη στιγμή που οι λακέδες τον σήκωσαν για να τον καταφέρουν, ένόμι-

σε πως αυτό γινόταν κατά διαταγή του Πελιάσκο και πως θα τον έλευ-θέρωναν μόνο αφού τον έφεραν στο δωμάτιο του θεατρώνη. Γι' αυτό, μόλις τον απόθεσαν χάρω, περίμενε λίγα δευτερόλεπτα μ' υπομονή.

Μά έπέρασαν λεπτά, τέταρτα της ώρας, χωρίς ν' άκουση τον ελαστικό θόρυβο γύρω του, και τότε άρχισε ν' ανησυχώ.

—Α, μά ως πότε θάμαι δώ μέσα; συλλογίζοταν, αφού πέρασε ολόκληρη χώρα από τότε που τον έφεραν... Δε μπορώ βέβαια να περάσω όλη τη νύχτα σ' αυτή τη μέση... Τα πόδια μου έχουν μουδιάσει κι' η αναπνοή μου κόβεται... Άν δοκίμαζα νάδγαί-να μόνος μου;

Θυμήθηκε τότε πως ο κύριός του είχε άρχισει να ξεθλυκώνη το καύκαλό του κι' είχε σταματήσει μόλις είδε τον υπασιτιστή να πλησιάζει.

Προσπάθησε λοιπόν ναποτελειώσει αυτός: Σήκωσε τόνα του χέρι, ξέσφιξε τις θηλειές κι' άνοιξε προσεκτικά το καύκαλό του, σαν στρείδι που ετοιμά-ζεται να ήλιεσθ.

Τότε μπόρεσε να κοιτάξη γύρω του και ν' ή μάθη που βρισκόταν.

Είχε ένα δωμάτιο σοβαρό και πλούσιο, με βιβλία, πολλά βιβλία και μ' ένα μεγάλο γραφείο, γεμάτο χαρτιά. Πάνω σ' ένα τζάκι, μια μαρμά-ρινη προσταγή του Μεγάλου Ναπολέ-οντος.

—Μά που διάβολο μ' έφεραν; συλ-λογίζτηκε.

Γι' να βεβαιωθεί καλύτερα, ετοιμά-ζόταν να βγή ολωσδιόλου απ' το κουτί, όταν άκουσε όμιλίες και βή-ματα να πλησιάζουν.

Άμέσως ξανάκλεισε το καύκαλό του, αφίνοντας μονάχα ένα μικρό άνοιγμα, αρκετό να βλέπη τί θα γί-νόταν.

Ένα σπαθί άκούστηκε να χτυπά στο πάτωμα και τρεις άνθρωποι μπή-καν στο δωμάτιο.

Ήταν ο Ναπολέων Γ', ο γραμμα-τέας του Πιετρί κι' ο υπασιτιστής του στρατηγός Φλερύ.

—Στρατηγέ, είπε ο αυτοκράτωρ στον κόμητα Φλερύ, μπορείτε να πάτε να κοιμηθώ... Δε σας χρειά-ζομαι πιά. Θά έργασθώ λιγάκι με τον Πιετρί και δε θάργησω κι' εγώ να πάω να πέσω.

Ο άξιωματικός έχαιρέτησε στρα-τιωτικά τον Ναπολέοντα Γ', το έυχθήθηκε καλή νύχτα και δγήκε κλείνοντας την πόρτα.

Μόλις έμεινε μόνος με τον γραμμα-τέα του, ο αυτοκράτωρ ξαπλώθηκε αναπαυτικά σ' έναν καναπέ κι' ανά-βοντας ένα τσιγάρο, ρώτησε:

—Τί νέα έφερε το ταχυδρομείο;

—Τί νέα έφερε το ταχυδρομείο;

—Τί νέα έφερε το ταχυδρομείο;

—Τίποτα έκτακτο, Μεγαλειότατε! ή καθημερινή αναφορά του κ. άστου-νόμου, γράμματα, αλλητίσεις...

—Καλά! έκαμε ο αυτοκράτωρ καταπνίγοντας ένα χασμουρητό... Βάλ-τε τα όλα στην κασσετίνα, θά τα ιδώ με την ήσυχία μου αύριο, γιατί εί-μαι κουρασμένος, καλέ μου Πιετρί, πολύ κουρασμένος.

—Νυστάζετε, Μεγαλειότατε, άπάν-τησε ο Πιετρί... Αυτό είναι φυσικό-τατο!

Ο Αυτοκράτωρ άναστέναξε.

—Άν ήταν μόνο αυτό! έκαμε.

Δεν είπε τίποτ' άλλο και κοίταξε άφηρημένος τον γραμματέα του, που τοποθετούσε τα γράμματα και τις άνα-φορές, που θά διάδαζε αύριο, σε μια άσημένια κασσετίνα.

Άραγε ή συναίσθηση των εθυνών του τον καταπονούσε έτσι, ή ή άρ-ρώστεια;... ή μήπως άλλοι φόβοι, που μόνο αυτός μπορούσε να τους φέρη;..

Έγνεφε φιλικά στον γραμματέα του, που δγήκε κι' αυτός άθόρυβα.

Ο Φρέδος είδε κατάπληκτος αυτή τη σκηνή, που το έδωσε να κατα-λάβη που βρισκόταν: Μόνος, μεσά-νυχτα, κλεισμένος μαζί με τον αυτο-κράτορα, μέσα στο γραφείο του!..

Πως συνέβη αυτό; Δεν μπορούσε να καταλάβη τον άπασχολούσε όμως πε-ρισσότερο το πως θά έδγαίνε απ' αυτή την επικίνδυνη θέση.

Καθώς ξέρουμε, ήταν γεμάτος τόλ-μη κι' ετοιμότητα μπροστά στον κίν-δυνο, —προτερήματα, που τάχε κλη-ρονομήσει, δίχως άλλο, απ' τον πατέ-ρα του. Δεν άργησε να καταστρώση το σχέδιό του:

—Ο αυτοκράτωρ, συλλογίζοταν, δε θά μείνη βέβαια πολύ. Φαίνεται κουρ-διμένος και γρήγορα θά πάει να κοι-μηθώ. Μόλις φύγη, θαίνω απ' το κουτί και πηδω απ' αυτό το παρά-θυρο, που δεν είναι βέβαια ψηλό, αφού από δώ βλέπω τα δεντράκια του κή-που. Κι' άμα βρεθώ έξω απ' αυτό το γραφείο, τότε πιά βλέπουμε.

Έν τω μεταξύ, ο αυτοκράτωρ είχε σηκωθεί και με βήμα κυρτό κι' άργό, διευθύνθηκε προς την πόρτα. Μόλις την άνοιξε, άμέσως δυο λακέδες κι' ένας άξιωματικός προχώρησαν, έτοι-μοι να τον συνοδεύσουν στο δωμά-τιό του.

Βγήκε.

Ο Φρέδος έμεινε μόνος. Δεν έπρα-πε να χάση στιγμή, γιατί ίσως δεν θάμνε πολλήν ώρα μόνος.

Με μιάν άπότομη κίνηση, βγήκε έξω απ' το καύκαλό του, κούνησε με ήδονη τα μέλη του και κοίταξε προ-σεκτικά το μέρος, όπου βρισκόταν.

—Τί περίεργο, αλήθεια, είπε μέσα του, να συλλογίζεται κανείς ότι εγώ,

ο Φρέδος Δυρμπάν, βρισκόμυ μόνος, μεσάνυχτα, στο γραφείο του αυτο-κράτορος της Γαλλίας!

Και λησμονώντας την κρίσιμη θέση του, άρχισε να περιεργάζεται το άδυτο εκείνο. Τόλμησε μάλιστα ν' άγγίξη τα πράγματα, που ήταν πάνω στο τραπέζι: ένα κοντολοφόρο, ένα χαρτοκόπτη, μια πίπα και συλλογι-στηκε:

«—Άν ήμουν κλέφτης, τί εύκολη δουλειά!»

Αυτή ή σκέψη τον έκαμε να θυμη-θώ τους ήπότες της Μαύρης Μάσκας, τον Φιδά και, τέλος, το «άριστούργη-μα», —τον επιάλλη δηλαδή που δεν τον άφινε να κλείση μάτι, το μόνο έμπόδιο, που το έκλεινε το δρόμο της τίμιας ζωής.

Έξαφνα κύπησε το μέτωπό του:

«—Νά το! φώναξε... Θά πάρω ένα πράγμα του αυτοκράτορος και θά τους το πάω. Άν κι' αυτή τη φορά δεν τον χαρακτηρίσουν άριστούργημα, τότε πιά δεν καταλαβαίνω τί ζητούνε!»

Κι' αποφάσισε να εκτελέση την τρελή ή αυτήν ιδέα.

Κοίταξε γύρω του... Τί να πάρη; Αυτή την τσιγαροθήκη; Αυτόν τον κρυστάλλινο κοντολοφόρο; Όχι!... Το παιδί δεν ήθελε να πάρη πράγμα άξίας.

Ηθελε άπλως να πάρη κάτι, που να φαίνεται πως είναι του αυτοκράτορος, κάτι, που κανείς να μην μπορή αυτή τη φορά να μπισωθήτηση την προέ-λευσή του.

—Νά τί θά πάρω! συλλογίστηκε ξαφνικά, βλέποντας την κασσετίνα όπου είχε ιδεί, λίγες στιγμές πριν, τον γραμματέα του Ναπολέοντος να κλεί-νι την αλληλογραφία. Τα γράμματα αυτά θά δείχνουν σε ποιόν ανήκει.

Χωρίς άλλο δισταγμό, το τολμηρό παιδί πήρε κάτω απ' τη μασχάλη του την κασσετίνα κι' ετοιμάστηκε να πη-δήσει απ' το παράθυρο. Μά, άλλαξε γνώμη.

—Και το κουτί μου; συλλογίστη-κε... Πρέπει να το πάρω κι' αυτό! άλ-λοιως θά με προδώση».

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ANEMΩΝΕΣ ΣΤΟ ΞΕΦΩΤΟ

V.

[Άγιόκλημα]

«Ω, έσύ, γλυκό μου άϊόκλημα, μετά από τόσα χρόνια, που στο τζάμι μου άπόγειρες τα διανθισμένα κλώνια,

Ποιό στον κόσμο άλλο λούλουδο νάχη ποτέ του πάρει το εύγαικό σου το άρωμα την άρταστή σου χάρη;

Τί κι' αν τα ρόδα άνθίσανε στα περιβόλια; μά έσένα θεές αδρές σου επιλήσανε τους άνθους έναν-ένα!

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

Ο ΑΠΡΟΣΕΚΤΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Πρωτ-πρωτ έκείνη την ήμέρα, έπη-γα στον καφενέ και ροφούσα τον έρα-τεινό μου. Κανείς άλλος δεν ήταν μέσα. Ο ύπηρετάκος μόνο έπλενε τα φλυτζάνια. Η Άνοιξ είχε άνοιξει διάπλατα και τις πόρτες του καφενέ κι' οι μυρωδάτες αύρες κυκλοφορούσαν ελεύθερα μέσα. Δυο σπουργίτες, τα χαμίνια αυτά των δρόμων, από την άνοιχτή πόρτα με έλαφρά και χαρι-τωμένα πηδήματα μπήκαν μέσα. Πη-δούσαν έπάνω στις καρέκλες, στα τρα-πέζια. Ήσαν μαθημένοι από άλλοτε που έδρισκαν ψίχουλα από παξιμά-δια ή σουσάμι από τις κουλούρες που βουτούσαν στους καφέδες οι πελάτες.

Σήμερα όμως ήλθαν πολύ ένωρίς και το πάτωμα ήταν καλοσκουπισμένο.

Τα καμάρωνα τα κομψά πουλάκια κι' έλουλούδουν που δεν είχα, όπως όταν ήμουν παιδί, ψίχουλα στις τσέ-πες μου να τους δώσω.

Το παιδί του καφεναίου που μου έφερνε την εφημερίδα, τα φόδισε κι' επέταξαν να βγούν έξω. Και το μόνον έπευχε την άνοιχτή πόρτα και βγήκε. Το άλλο όμως ώρμησε ίσια στο τζάμι του παραθύρου και κύπησε τόσο δυνατά, ώστε έπεσε άμέσως άναίσθητο. Ο ύπηρετάκος μ' ένα πήδημα το δούτηξε σαν γάτα.

—Το καυμένο το πουλάκι! Από-λυσέ το, σε παρα-αλω, το είπα.

—Μπα, θά το ψήσω, μου άπάν-τησε.

—Τί θά καταλάβης μ' αυτό; Μία μπουκιά είναι.

—Είναι ένας καλός μεζές.

—Μά δεν το λυπάσαι;

—Γιατί να το λυπηθώ; Άλλος πηγαίνει στο κυνήγι για πουλά, κι' έμένα που μου ήρθε έτοιμο, να το αφήσω;

Το επιχείρημά του ήταν σοβαρό κι' έδλεπα ότι ο άπροςεκτος σπουρ-γίτης έκινδύνευε να ψηθώ μαζί με τους καφέδες.

Ο περρωτός αιχμάλωτος έκλει-σθηκε σ' ένα ντουλάπι του πάγκου.

Άν και είχα δουλειά, δεν έφευγα. Αίσθανόμουν ότι ήμουν ο μόνος προ-στάνης του φτωχού σπουργίτη.

Για να έξαπκήσω κάποια έπιβολή στο παιδί, το άφηνα πουρμπουρ ένα εισοσαράκι. Και σε λίγο έδωκί-μασα τη δύναμη της έπιβολής.

—Αί λοιπόν, τί θά το κάμης το πουλί;

—Δε σου είπα; Θά το ψήσω.

—Θά το ψήσης;

—Θά το ψήσω!

Κατάλαβα πιά ότι ο σπουργίτης ήταν χαμένος. Είχε όμως ήμέρας άκόμη να ζήσει.

Ο ύπηρετάκος, αφού έπλενε τα φλυτζάνια και δεν είχε καμιά άλ-λη δουλειά, έπηγε να ιδή τί γίνεται ο αιχμάλωτός του. Περίμενε να τον βρή στην ίδια κατάσταση της άνα-ισθησίας και άνοιξε άνεπιφύλακτα το ντουλάπι. Ο σπουργίτης όμως εί-χε συνέλθει και, πριν άκόμη κατα-νοήση το ντουλάπι, αυτός πέταξε ίσια προς την άνοιχτή πόρτα, χωρίς να κάμη λάθος αυτή τη φορά, και βρέθηκε ελεύθερος στον ελεύθερο άέρα, ένφ' εγώ χειροκροτούσα και το παιδί τον έδλεπε με άνοιχτό το στόμα...

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Ήταν πρωτ' άνοιξιάτικο.

Η Παναγιά, σκεπτική, έκανε τον περίπατό της στην έξοχη με το Χρι-στό, το παιδί της.

Στο δρόμο τους, τα λουλούδια της καταπράσινης από τη χλόη γής σή-κωναν τα κεφαλάκια τους, οι δροσο-σταλίδες λαμποκοπούσαν πιο λαμπρές, τάρωματα του άγερειού γινόνταν πιο μεθυστικά, ή φωνή των πουλιών γλυ-κύτερη κι' οι άκτίνες του ήλιου πιο χρυσές.

Ο Χριστός, μαγεμένος, έδλεπε μ' ευτυχία το γοητευτικό θέαμα που άπλωνόταν μπρός του και κάθε φορά που κοίταζε ένα λουλούδι, το λουλούδι έκείνο έπαιρνε μια νέα χάρη.

Ένφ' περνούσαν κοντ' από ένα θά-μνο, έν' άνοιχτο δροσερό άγριοστριαν-ταφυλλό έσκυψε προς το χέρι του.

Ήταν τόσο ώρατο με την ευωδιαστή του λευκότητα, που το θεο Παιδί θέλησε να το κόψη για να το προσ-φέρη στη μητέρα του.

Μά έξαφνα έρριξε μια κραυγή: έν' άγκάθι είχε τρυπήσει το δάχτυλό του και μια σταγόνα αίμα κατακόκ-κινο πετάχτηκε με όρμη κι' έπεσε στη στεφάνη μιας μαργαρίτας, που ήταν στη ρίζα της τριανταφυλλιάς.

Κι' από την ήμέρα έκείνη, λένε. οι άσπρες μαργαρίτες έγιναν κόκκινες. (Μετάφραση) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Παρά να διακηρύττει κανείς ότι δεν έχει Πατρίδα και δεν αναγνωρίζει Θεόν, άπλούστερο είναι να πη ότι είναι ζώον.

Όσον αηδέστερη φωνή έχει κα-νείς, τόσο περισσότερο φωνάζει.

Παρακολουθούν με προσοχή έκεί-νον που γλυστρά να πέση, για να το πουν ύστερα: Μά δεν προσέχεις, Χρι-στιανέ μου;

Α. Γ. Κ.

ΝΕΑ ΖΩΗ

Αυλοο-διεμένοι οι κάμποι πέλα-πέλα, σκορπίζουν τις εστίες τους γύρω κι' όλο μουσουλίζουν τον άγέρα που πει ο χώς κι' έξοχες το μύρο.

Μύριες στά λούλουδα δροσοσταλίδε, στολίδιο, στέμματα, —της νύκτας δώρα— λαμποκοπούν στις πρωίνες όχτιδες που πέφτουν σαν βέλη χρυσόφορα.

Μελίσσες, πεταλούδες που πετάνε τραλά, σής άνοιξης τ' πανηγύρι, από τον ένα άνθο στον άλλον πάνε τη γονιμοποιό σκόνη, τη γύρη.

Κι' οι μέλισσες, ακόμα σαν φωλιάζουν στιγμές μέσ' σ' άνθη, τούς θουφάν το μέλι που σαν φιλάργυροι τ' άποθηκίζουν και το τρυγάμε 'μείς απ' την κυψέλη.

Νέα ζωή, στη χλόη, στά λουλούδια, στάγει, —νέα ζωή που ανασταίνει, και τα πουλιά της ψάλλουν τραγούδια, νοιώθει στην έξοχήν όποιος πηγαίνει!

CHEF

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

*Αγαπητοί μου,

ΠΩΣ σάς είπα προχθές κι' ή Διαπλασις, έρίλος μας Φαναριώτης (Β. Μεσολογγίτης) έβγαλε σ' ένα διελιάρικα τα «Σποραδικά» του. Πρωτύτερα μου τ' έστειλε όλα χειρόγραφα και μου ζήτησε την άδεια να μου τάφιερώση. Τού την έδωσα, και το γράμμα που τού έστειλα γι' αυτό, ο νεαρός ποιητής το τύπωσε μπουστά στο βιβλιάρικα του για πρόλογο. Αλλά τα «Σποραδικά» τυπώθησαν σέ λίγα αντίτυπα και το γράμμα μου θάβηλα να το διαβάσετε όλοι. Γιατί καθώς είπα πάλι ή Διαπλασις, είναι σωστή «Αθηναϊκή Έπιστολή», δηλαδή κάτι χρήσιμο για τους νέους. Σκέφθηκα λοιπόν να σάς το αντιγράψω έδω. Και διαβάστε το:

«Αγαπητέ κ. Μεσολογγίτη,

«Έλαδα το γράμμα σας και σάς ευχαριστώ πολύ τόσο για τα κολακευτικά σας λόγια, όσο και για την τιμή που μου κάνετε με το να θέλτε να-φιερώσετε σέ μένα την πρώτη σας λυρική συλλογή. Ευχαρίστως σάς δίνω την άδεια που μου ζητείτε και σάς εύχομαι κι' εγώ, ό,τι ευχήθηκε σέ μένα ο Άγγελος Βλάχος, τότε που τού ζήτησα την άδεια—ήμουν στήν ώρα σας ηλικία—να τού αφιερώσω το πρώτο μου μυθιστόρημα: «Έβθε τ'ονομά μου, γραφόμενον επί της πρώτης σελίδος του βιβλίου σας, ν' άποδῇ εἰς αἰσίον οἶκον της μελλούσης ὑμῶν ἐπιτυχίας».

«Δεν σάς κοινοποιείται βέβαια που

θυμοῦμαι τὸν Ἀγγέλο Βλάχο, οὔτε που σάς κάνω τώρα νά διαβάσετε μιὰ πρῶτη στήν ἄποψη καθαρεύουσά του. Δέν ἔχασατε σεις ἀπὸ τοὺς νέους ἐκείνους που περιφρονοῦν τοὺς παλιούς της... ἄλλης Σχολῆς. Ἀφοῦ λέτε πῶς ἐγὼ στάθηκα δάσκαλός σας σέ όλα, θὰ σάς ἔμαθα, πιστεύω, καὶ τὸ σεβασμὸ σέ ὅλους αὐτοὺς που ἔζησαν, που ἔδρασαν, που ἐργάστηκαν, που μᾶς ἄφησαν ἕνα καλὸ ἔργο κι' ἕνα καλύτερο παράδειγμα, ἀδιαφοροῦν εἶχαν ἢ δέν εἶχαν τίς ἰδέες μας. Τί κακὸ που μοῦ κάνει νὰκούω νέους, στήν ὥρα σας ηλικία, νὰ μιλοῦν ἀνευλόβητα γιὰ παλιούς σὺν τὸ Βλάχο, τὸ Ροῦδη καὶ τὸν Παλαμᾶ! Γιατὶ κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸν Παλαμᾶ, τὸν πιδ μέγαλο σύγχρονο ποιητὴ μας, μερικοὶ τὸν βρίσκουν νάνο μπροστά σ'... μελλούμενο ἀνάστητα τους! Ὅχι, ἐσεῖς δέν εἴσατε ἀπ' αὐτούς. Μοῦ τὸ λέει τὸ γράμμα σας: μοῦ τὸ λένε ἀκόμα τὰ «Σποραδικά» σας, που εἴχατε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ τὰ στείλετε χειρόγραφα.

«Τὰ ποιηματάκια σας αὐτὰ τὰ εἶχα προσέξει ἀπὸ τότε που μερικά δημοσιεύθηκαν στή Διαπλασι. Δέν θέλω νὰ σάς κολακῶ καὶ δέν θὰ σάς πῶ τώρα πῶς εἶναι μεγάλα πράγματα. Εἶναι ὅμως φρόνιμα, στρωτά, ἴσια, ἀνθρωπινὰ κι' ἀνθρώπινα μπορῶ νὰ πῶ, ὥστε νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τίς περιτεχνες ἀρλομπές που μᾶς ξεφουρνίζουν οἱ περισσότεροί νέοι. Ἐτσι καθ' ὅσον κι' ἔτσι εὐνότητα θάβηλα νὰ γράφετε πάντα, μ' ὅλο τὸ δικαίωμα νά... τελειοποιηθῆτε καὶ νὰ ὑψωθῆτε ὅσο θέλετε!

«Οἱ δοκιμές σας μοῦ δείχνουν ἕναν ἄνθρωπο που κάτι ἔχει μέσα του. Αὐτὸ τὸ εἶπα καὶ πρὶν μοῦ δώσετε πλατύτερη γνωριμία μὲ τὸ γράμμα σας καὶ μὲ τὴ συνέχεια τῶν «Σποραδικῶν» σας. Μοῦ δείχνουν ἕναν ποιητὴ ἀγίνωτο ἀκόμα, ἀσχημάτιστο, ἀγύμναστο, ἀρχαῖο τέλος πάντων, μὰ ποιητὴ. Καὶ μολοντί ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν νὰ σάς πῶ ν' ἀφήσετε καλύτερα νὰ περάσουν δύο-τρία χρόνια πρὶν βγάλετε τὸ πρῶτο σας βιβλίο, ἔπειτα σκέφθηκα πῶς δέν ἔπρεπε νὰ ἐναντιωθῶ στή μεγάλη σας αὐτὴ ἐπιθυμία.

«Πρὸς τί τάχα; Ἀφοῦ τὸ τέλει εἶναι ἀφθαστο καὶ τῶριμ δύσκολο, τί σπουδαῖο θὰ κερδίζατε ἀν ἐκάνατε τὴν ἐμφάνισή σας λίγο ἀργότερα; «Ἰσόσχεταί» θάλεγαν γιὰ τὸ βιβλίο σας ἐκεῖνο, «ὀπόσχεταί» θὰ πῶν καὶ γι' αὐτό. Μὲ τὴ διαφορά μόνο πῶς ὕστερ' ἀπὸ δύο-τρία χρόνια θὰ τῷδλεπαν καὶ θὰ τῷλεγαν περισσότερο. Ἀλλὰ τόσο τὸ χειρότερο γιὰ ὅσους δέν θὰ τὸ ἴδουν καὶ δέν θὰ τὸ πουν ἀπὸ τώρα!

Τί χρωστάτε σεις σ' αὐτοὺς τοὺς κοινοφύσιδες, γιὰ ν' ἀναβάλετε τὴ μεγάλη χαρὰ, τὴ γλυκύτατη συγκίνηση που θὰ σάς δώσῃ ἡ ἐμφάνιση τοῦ πρῶτου σας βιβλίου—τὸ σφενδόνισμα τῆς πρώτης πέτρας σὲ τὸ βάλτο τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀδιαφορίας; Ὅσο λίγο κι' ἀν κινηθῶν τὰ νερά, αὐτὸ θὰ σάς ὠφελήσῃ, θὰ σάς δώσῃ κάποια πείρα πολυτίμη. Καὶ σὲ χέρι σας εἶναι, —ἔτσι μοῦ φαίνεται μένα,— νὰ ῥίξετε αὐριο πιδ μεγάλη πέτρα καὶ μὲ περισσότερη δύναμη...

«Μὲ τὴν εὐχή μου λοιπὸν κι' ἐμπρός—πάντα ἐμπρός.

«Καὶ πάλι σάς ευχαριστῶ καὶ σάς χαιρετῶ.

«Δικός σας

Γρηγ. Ξενόπουλος».

Εἶναι ἀνάγκη νὰ υπογράψω τώρα καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ἀντιγραφῆς; Ὅριστε:

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' (Συνέχεια)

Τῆς εἶπαν πῶς «αὔριο» θὰ μπορούσε νὰ πιάσῃ δουλειά. Καὶ «αὔριο» δηλαδή σήμερα, ἦταν ἡ πρώτη μέρα τῆς δοκιμασίας.

Ἡ Διονυσία σηκώθηκε χωρὶς θόρυβο, πολὺ πρῶτ', πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν πατέρα της, γιατί ὡς τὸ πηγάδι που δούλευε ὁ Κουτυριὲ ἦταν μόνο πέντε λεπτά, ἐνῶ ἐκεῖνη εἶχε μισή ὥρα δρόμο νὰ κάνει.

Ἐντύθηκε βιαστικά, κι' ἐφόρεσε ἀπὸ πάνω τὴν ποδιά της... μάλιστα... τὴν ποδιά τῆς καθαρίστρας, καὶ τὴν ἔδεσε ἀπὸ πίσω σταυρωτά, ὅπως τῆς εἶχε δειξῇ ἡ Δέα.

Ὅλα αὐτὰ σὲ τὸ φῶς μιᾶς μικρῆς κανδήλας που μόλις ἔφεγγε.

Ἐπειτα, ψηλαφώντας, ἐφόρεσε σὲ κεφάλι της τὴν κουκούλα καὶ τὸ σκοῦφο καὶ τὰ στερέωσε καλά. Ἐρρίξε κατόπι στοὺς ὤμους της ἕνα μάλλινο σάλι που θὰ τὴν προφύλαγε λιγάκι ἀπὸ τὸ κρύο καὶ σὲ μπράτσο της πέρασε τὸ χερούλι τοῦ καλαθιοῦ που εἶχε βάλει τὸ φαγητό της. Κι' ἔτσι ἦταν ἑτοιμῇ.

Ὅποιος τὴν ἔδλεπε, δέν θάδρισκε καμμιά διαφορὰ ἀνάμεσα σέ μιὰ καθαρίστρα, που οἱ γονεῖς της δούλευαν σὲ πηγάδι ἀπὸ γενεές, καὶ στή Διονυσία που τώρα μόλις γινόταν.

Ἡ Διονυσία ὅμως δέν πήγαινε σὲ πηγάδι μὲ τὴν ἴδια ἀφροντισία που ἔχουν τὰ κορίτσια τῶν ἀνθρακωρύχων.

Τὸ περατμένο βράδυ, σὲ δωμάτιό της, τὴν ὥρα που κοιμώνταν οἱ γονεῖς της, ἔγραψε μερικά λόγια σ' ἕνα φύλλο χαρτί. Κι' αὐτὸ τὸ χαρτί δι-

πλωμένο στὰ τέσσερα, τὸ ἔδωκε μέσα σ' ἕνα φάκελλο καὶ πρὶν φύγῃ τὸ καρφίτωσε σὲ μαξιλάρι της.

Τὸ πρῶτ'-πρῶτ', ὅπως πάντα, ἡ μητέρα της θάμπῃ νὰ τὴν ξυπνήσῃ μ' ἕνα φιλή. Στὴ θέση της θὰ βρῇ τὸ χαρτί: θὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ θὰ διαβάσῃ μ' ἐκπλήξη:

«Μητέρα μου,

Μὴν ἀνησυχῆσῃς καθόλου. Βγῇ-κα, ὅπως θὰ βγαίνω κάθε μέρα, ἀπὸ τώρα κι' ὕστερα, τὴν ἴδια ὥρα, γιὰ νὰ πάγω στὴ δουλειά. Γιατὶ τὸ ἀποφάσισα, ἀμετακλήτως, νὰ κἀνω κι' ἐγὼ ὅπως ὁ πατέρας, ὅπως ὁ Ἀλδέριος μας: νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου. Μὴ ζητήσετε νὰ μ' ἐμποδίσετε. Θὰ ἦταν ἀδίκος κόπος. Θέλω νὰ σάς βοηθήσω καὶ γι' αὐτὸ πηγαίνω νὰ δουλῶ σὲ πηγάδι.

«Μητερούλα μου, ἐσὺ νὰ τὴ πῆς μὲ τρόπο σὲν πατήρα, κι' ἀν ἡ ἀπόφασή μου τὸν λυπήσῃ, ἐσὺ νὰ τὸν καταφέρῃς νὰ μὲ συγχωρήσῃ.»

Αὐτὰ τὰ λόγια τώρα ἐπαναλαμβάνει μονάχη της ἡ Διονυσία, προχωρώντας σὲ δρόμο τοῦ Ντουαί, ἐνῶ χτυποῦσε μὲ τὰ χοντρά παπούτσια της τὸ πεζοδρόμιο. Καὶ τὰ ἐπανελάμβανε δοκιμάζοντας νὰ τὰ μαλακώσῃ, νὰ προσθέσῃ, ἔστω καὶ ἀπὸ μακριὰ, κάποιο ὕψος παρακλητικό, κάποια τρυφερότητα που νὰ τὰ κάνει πιδ εὐπρόσδεκτα.

Ἐδλεπε τὴ μητέρα της ἐκπληκτῇ, ἀπελπισμένῃ, νὰ τῆς ἔχῃ παραπονογιά τὰ κρυφὰ καμώματά της.

Ἐννοιοῦθε πῶς ἡ καλήτης μητέρα θὰ εἶχε τὴ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τρέξῃ κατόπι της νὰ τὴν φθάσῃ τρέχοντας, νὰ τὴν φωνάξῃ νὰ τὴν ξαναφέρῃ σὲ σπιτί.

Καὶ στήν ἰδέα πῶς ἡ μητέρα της καταλυπημένη καὶ ντροπισμένη ἀπὸ τὴν ἀπόφασή της, θὰ μπορούσε νὰ βρεθῇ μονάχη ἢ σχεδὸν μονάχη σὲ δρόμο καὶ νὰ δέρνεται ἀπὸ τὸν ἀνεμοπὸν φυσοῦσε κι' ἀπὸ τὸ κρύο που τὸ ἐννοιοῦθε νὰ διαπερνᾷ τὸ μάλλινό της σάλι, μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία τῆς ἐρχόταν νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω τρεχάτη, νὰ βρεθῇ γρήγορα σὲ δωμάτιό της, νὰ πιάξῃ καὶ νὰ ξεσχίσῃ ἐκεῖνο τὸ χαρτί, καὶ νὰ μὴν πᾶῃ πουθενά καὶ νὰ ξαναγίγῃ πάλι «ἡ μικρὴ δεσποινίδα».

—Μαμμά, φάγα γρήγορα... Δὲ θὰ βρῇς τί-ποτα στὴν ἀγορά. (Σελ. 189, στ. β').

*Ὅχι ὅμως.

Ἡ Διονυσία ἤξερε πῶς καὶ ἀν μιὰ φορὰ ὑποχωροῦσε στήν αἰσθηματικότητα της, τὴν ἄλλη μέρα ὅμως πάλι θὰ ὑπάκουε σὲ μυστικὸ τῆς ἐνστικτο, που δυνατότερό της τὴν ἐκυρίευε ὁλόκληρη καὶ τῆς ἔλεγε πῶς ἔπρεπε νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα της. Καὶ θὰ ξανάφευγε γιὰ τὸ πηγάδι.

Ἡ ψιλλὴ καμινάδα τοῦ μεταλλείου τὴν προσκαλοῦσε τώρα σὺν κάποιο δάκτυλο σηκωμένο σὲν ἀέρα ἐπιδηλητικά. Ὅσο προχωροῦσε, ἔνας ἐλαφρὸς θόρυβος, ἀόριστος στήν ἀρχή, πιδ δυνατός κατόπι, ἐγέμιζε ὅλο τὸ διάστημα.

Ἦταν ὁ κρότος τῶν μηχανῶν, ὅλη αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ κίνηση τοῦ πηγαδιοῦ, που πήγαινε τώρα ν' ἀνακατευθῇ κι' αὐτὴ καὶ νὰ προσφέρῃ τὴ συννεργασία της.

Καθαρίστρες ἔφταναν ὁλοένα ἀπὸ κάθε δρόμο, χεροπιασμένες μὲ γέλια, φωνές, καὶ τραγούδια

«—Εγώ, κύριε! (Σελ. 189, στ. γ')

λεὺν καλά.

Γι' αὐτὸ στήν ἀρχὴ κοιτάζει μόνο τίς ἄλλες προσεκτικά.

Μὲ γρήγορο χέρι, μὲ μάτι γυμνασμένο, αὐτὲς δλέπουν σχεδὸν χωρὶς νὰ κοιτάξουν. Δουλεύουν σχεδὸν χωρὶς νὰ κινῶνται. Θάλεγε κανεὶς πῶς ἀπὸ τὴν πολλὴ συνήθεια, τὸ μάτι τους ἔχει ἀποκτήσῃ κάποια μαγνητικὴ δύναμη καὶ πῶς ἡ ἀφή τους, μαγνητισμένη κι' αὐτὴ, προσκαλεῖ τὴν πέτρα που μόνη της ἐρχεται καὶ μπαίνει μέσ' στὰ δάκτυλά.

Τώρα κι' ἡ Διονυσία δουλεύει σὺν τίς ἄλλες. Κι' αὐτὲς τὴν κοιτάζουν μὲ προσοχή. Γιατὶ ἐνῶ ἐκεῖνη, ἀμάθητη ἀκόμη, ἔχει συγκεντρωμένη ὅλη της τὴν προσοχή σὲ τραπεζί που «περπατεῖ», οἱ ἄλλες ἔχουν ὅλο τὸν καιρὸ ἀνάμεσα σέ κάθε κίνημά τους.

Ἡ Διονυσία βρίσκει πῶς οἱ πέτρες φθάνουν πολὺ γρήγορα γιὰ τίς ἄλλες οἱ πέτρες ἐξαφανίζονται καὶ πρὶν τίς ἐγγίσουν.

Τὶ γρήγορα που περνᾷ ἐμπρός ἀπὸ τὴ Διονυσία τὸ τραπεζί καὶ πόσες πέτρες ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ μάτι της! Τῆς φαίνεται πῶς ὅχι μόνο τὸ τραπεζί μὰ πῶς κι' οἱ πέτρες ἀκόμη περπατοῦν. Χορεύουν μπρός στὰ μάτια της, ὅπως σὲ σιδηρόδρομο καὶ σὲ δαπὸρι, ἔλα τὰ πράγματα που τὴν τριγυρίζουν.

(Ἐπεται συνέχεια)

Τὰ δαγονάκια, ὅπως ἐρχονται ἀπὸ κάτω, ἀδειάζουν τὸ κάρβουνό τους ἐπάνω στὰ στρογγυλά αὐτὰ μεταλλινὰ τραπεζία που γυρνοῦν ὁλοένα, καὶ οἱ καθαρίστρες που κάθονται ὁλόγυρα, πρέπει νὰ τὸ καθαρίζουν.

Τὸ καλὸ κάρβουνο εἶναι γυαλιστερό μαῦρο, ἐνῶ ἡ πέτρα που πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ ἔχει ἕνα χροῶμα γκριζοσκοῦρο.

Ἡ Διονυσία στέκεται ὀρθά, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σὲ τραπεζί που «περπατεῖ», καὶ παρατηρεῖ πῶς κἀνουν οἱ ἄλλες.

Ὁ ἀρχιεργάτης τῆς εἶχε δώσῃ ἕνα πολὺ σύντομο μάθημα.

—Νὰ μὴν ἀφήσῃς, τῆς εἶπε, νὰ περάσῃ καμμιά πέτρα γκριζα. Ὅσο περισσότερες μαζέψῃς, τόσο περισσότερα θὰ κερδίσῃς.

Δέν συλλογίζεται βέβαια καὶ τόσο πολὺ τὸ κέρδος ἡ Διονυσία, ἡ καλύτερα αὐτὸ δέν εἶναι ἡ κυριώτερή της σκέψη. Θέλει μόνο νὰ δου-

λέται καλά.

Μὲ γρήγορο χέρι, μὲ μάτι γυμνασμένο, αὐτὲς δλέπουν σχεδὸν χωρὶς νὰ κοιτάξουν. Δουλεύουν σχεδὸν χωρὶς νὰ κινῶνται. Θάλεγε κανεὶς πῶς ἀπὸ τὴν πολλὴ συνήθεια, τὸ μάτι τους ἔχει ἀποκτήσῃ κάποια μαγνητικὴ δύναμη καὶ πῶς ἡ ἀφή τους, μαγνητισμένη κι' αὐτὴ, προσκαλεῖ τὴν πέτρα που μόνη της ἐρχεται καὶ μπαίνει μέσ' στὰ δάκτυλά.

Τώρα κι' ἡ Διονυσία δουλεύει σὺν τίς ἄλλες. Κι' αὐτὲς τὴν κοιτάζουν μὲ προσοχή. Γιατὶ ἐνῶ ἐκεῖνη, ἀμάθητη ἀκόμη, ἔχει συγκεντρωμένη ὅλη της τὴν προσοχή σὲ τραπεζί που «περπατεῖ», οἱ ἄλλες ἔχουν ὅλο τὸν καιρὸ ἀνάμεσα σέ κάθε κίνημά τους.

Ἡ Διονυσία βρίσκει πῶς οἱ πέτρες φθάνουν πολὺ γρήγορα γιὰ τίς ἄλλες οἱ πέτρες ἐξαφανίζονται καὶ πρὶν τίς ἐγγίσουν.

Τὶ γρήγορα που περνᾷ ἐμπρός ἀπὸ τὴ Διονυσία τὸ τραπεζί καὶ πόσες πέτρες ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ μάτι της! Τῆς φαίνεται πῶς ὅχι μόνο τὸ τραπεζί μὰ πῶς κι' οἱ πέτρες ἀκόμη περπατοῦν. Χορεύουν μπρός στὰ μάτια της, ὅπως σὲ σιδηρόδρομο καὶ σὲ δαπὸρι, ἔλα τὰ πράγματα που τὴν τριγυρίζουν.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON ALEKIAN

